

drnjat. Ogibal se je družbe, vsaki večer je odšel v svojo sobo takoj, ko so zaprli prodajalnico, ter sploh mnogo razmišljal . . .

Neki večer ga obiščejo Šahar, Weber in Bindišar.

»No, kaj ti je? Ali pojdeš v samostan, da vedno čepiš doma? Kaj ti je, duša?« je vpil Šahar.

Gojko se je držal kislo.

»Se li ogiblješ Grahorjevih?« je vprašal Weber.

»Oj, gotovo je dobil — košek«, pripomni Bindišar.

Gojko jih odvede v sobo zraven prodajalnice, in kmalu je stala steklenica vina pred njimi.

»Gospodje, to ni šala, ako se človek ženi«, meni počasi in važno Gojko. »Dobro je treba prej premisliti, preden si obesiš jarem na vrat!«

»A, ženiš se! To je pa kaj drugega!« de Weber.

»Torej to preišljevanje te muči? — Hm, videlo se mi je, da je Ana jako molčeča, odkar te ni v njih družbo«, omeni Šahar.

Gojko je zardel; pri teh besedah mu je začela kri nagljeje krožiti po žilah. Zvrnil je naglo čašo vina, takoj nato drugo, in tako se je siloma otresel melanholije, ki ga je trla.

»Dobro, nocoj pojdem z vami v »hotel!« je dejal nato. »A takoj jutri se odpravim k staremu Grahorju ter zasnubim!«

»Bravo, tako je prav«, mu pritrdijo vsi in izpraznijo na to srečo še nekoliko steklenic . . .

Ko se je bil vrnil Gojko pozno iz »hotela«, je potegnil iz omare steklenico žganja, natočil ter zvrnil zaporedoma nekoliko čašic.

Ves omamljen, a nekoliko bolj miren je legel v posteljo.

(Dalje prihodnjič.)

Tam zunaj je sneg.

Tam zunaj je sneg
in burja nezvanka,
a tebe, nevgnanka,
le radost in smeh.

Ah, vse drugo je šlo,
le tvoj pogled žari še,
tvoje lice rudi še
kot nekdanj lepo.

Ni več na vrteh
lepih rožic razvitih,
vijolic ni skritih,
lilij belih kot sneg.

Toda ti si krasna,
tako strastna in vroča
in sredi naročja
ti vsa si moja.

Dragotin Kette.